

VILÁGPOSTA

Újfolyam, VIII. évf. 3. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2012. ősz

A Hit éve kapujában

A mai világ kihívásai
Amazóniában – 4. OLDAL

Chavvakula Lourdu svd
papszentelése
Indiában – 10. OLDAL

Negyvennyolc hivatás
harminc év alatt Tamás atya
plébániájáról – 18. OLDAL

Hosszú betegség után, életének 86. évében július 2-án elhunyt *Varga Lajos Szerafim* testvér. A külsőségeket kerülő és a lényegesre figyelő, józan paraszti észjárása, valamint az alázata Isten akaratának elfogadásában – minden zsörtölődése ellenére is – csodálatos harmóniát alkotott életében. Ez segítette abban, hogy el tudja fogadni az élet legnehezebb helyzeteit is, és ezek ne okozzanak benne lelki sérüléseket. Szegény kubikus sorból származott, ez határozta meg életét és jellemét, melyet semmilyen terror és kilátástalanság sem tudott megtörni az Isten és a társaság iránti hűségben.

A mai Gyomaendrőd gyomai részében született (Békés m.) 1926. augusztus 31-én. Polgári iskolai tanulmányai idején határozta el, hogy missziós lesz, és 1942-ben Kőszegen meg is kezdte a jelöltséget. A következő évben beöltözött, majd 1945-ben fogadalmat tett mint szerzetes testvér, és a kőszegi Szent Imre Missziósház kiadó hivatalában dolgozott, míg 1950. július 11-én éjszaka ponyvás teherautókon az ÁVH el nem hurcolta a ház lakóit. Az ekkor internáltak közül Szeráf testvér élt a legtovább.

Miután elengedték, csatlakozott a budatétényi közösséghez. Főzött, ház-

Elhunyt Szerafim testvér

tartást vezetett, ugyanakkor titkára és betegápolója lett a tüdőbeteg *Sziller Ádám* tartományfőnöknek. A következő évtizedekben állandó zaklatásoknak volt ő is kitéve, míg végül 1967-ben államellenes tevékenység vádjával ki nem utasították Budapestről.

Mikor végre újra szabadok lettünk, egyetlen személyes vágya az volt, hogy újra a Szent Imre Missziósházban élhessen. Ez be is teljesedett 1994-ben. Egészségi állapota miatt került később a székesfehérvári Országos Papi Otthonba, ahol haláláig élt. De ebben is megtalálta Isten akaratát, amikor felfedezte, hogy van, akinek itt is szüksége van rá.

Rendtársai július 9-én Kőszegen kísérték utolsó földi útjára a városi temetőbe. Szeráfim testvér, nekünk most is szükségünk van rád, kérünk, imádkozz értünk!

Tóth Zoltán svd

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára.

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Banki átutalás esetén, a közlemény rovatba kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit. Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk.

**Postacím: Missziós Titkárság • Burbela Gergely svd,
9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196**

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.

Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Juhos Ferenc svd tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett

Rendi konzulens: Burbela Gergely svd

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,

tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Címlapfotó: A kőszegi Missziós Biblia Tábor résztvevői

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196

9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314

Kérésre csekket küldünk.

A Hit éve az örömhír átadásának esztendeje is

A Hit éve, amit XVI. Benedek pápa meghirdetett, október 11-én kezdődik és jövő év november 24-ig tart. Ez idő alatt azért imádkozunk, hogy a keresztény hit újraéledjen, különösen a szekularizált nyugati államokban. Arra is emlékeznünk kell, hogy ötven éve nyílt meg a II. vatikáni zsinat (1962–1965).

Napjainkban, ha akarunk, sokat tanulhatunk hitünkről. Számtalan fontos információ van az interneten a hitről. Részt vehetünk különböző lelkigyakorlatokon, például a Cursillo is tökéletes eszköz, hogy az ember elmélyüljön a hitben. Csak meg kell találnunk rá az időt, illetve időt kell áldozni rá. Aki ma valóban meg akarja ismerni a hitét, annak nem kell megmaradni azon a szinten, amit gyerekkorában tanult a hittanórákon.

Különösen azoknak kötelességük keresni és kérdezni ezen a téren, akik nem biztosak még, vagy kételyeik vannak hitükben. Többféle lehetőség van, hogy az ember megszabaduljon kételyeitől. Először is sokat kell kérdeznie. Nem szabad félnie senkinek megkérdezni egy papot, ha hitbéli kérdései vannak, vagy esetleg elbolyongott a hit útján, és vissza akar találni a helyes ösvényre.

Nagyon nagy szükség van erre a 21. században is, mert bizony, sokszor analfabéták maradunk a hitünkben. Annyi

mindenre tanítjuk a gyerekeket, számtalan szakkörre, különóra járnak az iskolában, de a hitben megmaradnak azon a szinten, amit csak a hittanórán tanítanak.

A gyermekek első hitoktatói mindig a szülők. Ha ezt a feladatát a szülő elhanyagolja, a hitoktató már nem tud sokat tenni. Mindnyájuknak apostoloknak kell lennünk!

Köszönjük meg Jézusnak az apostolok hitét, mint minden nemzedék tanítványainak hitét, aminek köszönhetően az örömhír Krisztus feltámadásáról eljutott a mi korosztályunkhoz is. Adjunk hálát a hitvallók és vértanúk seregéért, akik feláldoztak mindent, hogy megőrizzék és átadják a feltámadottban való hitet. Kérjük, hogy mi is, mint az ő tanítványai, érezzük magunkat elkötelezetteknek, és adjuk tovább a feltámadás tanúságát a következő nemzedéknek. Jézus bennünket is be akar avatni evangéliumának továbbadásába egészen a világ végezetéig. Ez mindnyájunk missziója.

Juhos Ferenc svd
tartományfőnök

Ez az ország már az otthona

„Az Úrnak szüksége van rád” – ezzel az énekkel köszöntötte missziós imaközösségünk július 20-án *Chavvakula Lourdu* atyát a horvátországi plébánián, ahol az újmiséje bemutatása után egy kis fogadáson és beszélgetésen vettünk részt.

Régi ismerősként, barátként üdvözlöttük, hiszen már Magyarországra érkezésének kezdetétől ismerjük. Hosszú idő telt el azóta. „Féltem, és sok nehézséggel, kísértéssel kellett szembe nézmem – így emlékezett vissza prédikációjában Lourdu atya a kezdeti időkre –, de hamar sok barátra lettem. Velük és missziós testvéreim segítségével sikerült megszeretnem ezt az országot, az itteni embereket. Most már otthonomnak érzem Magyarországot.”

Megható és csodálatos érzés volt hallani ezt a vallomást egy olyan embertől, aki nagyon messziről jött hozzánk, egészen más kultúrából, más nyelvi és társadalmi környezetből. Mindnyájan tudjuk, milyen nehéz egy idegen nyelvet elsajátítani, gondolatainkat, érzéseinket ezen a nyelven kifejezni. Lourduknak ez nem okozott problémát. Sőt prédikációjában választékosan, színesen és élményszerűen számolt be nekünk eddigi útjáról.

A mise után a plébánián megnézhattuk az április 16-án, Rayawaramban, szülőhelyén bemutatott első szentmiseáldozatát, amely igazi ünnep volt. Itt keresztelték, itt volt első áldozó, bér málkózó, itt kapta hivatását.

Köszönjük szüleinek, hogy példamutató embert neveltek és adtak az egyháznak, a verbita közösségnek és nekünk, magyaroknak. Missziós közösségünk imádkozik családjáért. Lourdu atyának köszönjük őszinte és szeretetteljes szavait. Kívánjuk Isten áldását, kegyelmet, erőt, hogy választott szent hivatását mindig alázatosan, szolgálatkészen végezze, bárhova kerül is.

Számunkra ez a nap a hála és köszönet ünnepe volt, mert Isten elvezetette őt az oltár szolgálatára; de nem elég az oltárhoz jutni, ott is kell maradni. Ehhez kérjük számára Isten áldását és segítő szeretetét.

Bucics Teréz

VERBITA BARÁTI KÖR

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.

Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1.

• tel.: 06–30/418–9196 • verbita@verbita.hu

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a **Világposta** című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos svd** minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

A mai világ kihívásai Amazóniában

Négy éve dolgozom Rondoniában, ami Brazília északi részén fekszik, és ami az „ígéret földje” sokaknak. Az idő nagyon gyorsan repül ezen az óriási missziós területen, ahol – Jézus szavaival – az aratni való sok, de a munkás kevés.

Gyakran gondoljuk, hogy ahol éppen dolgozunk, nehéz a munka, de ha elmegyünk máshova, észrevevessük, hogy ott is sok a pásztor nélküli bárány. Rondoniában dolgozva volt lehetőségem a Humaitá Egyházmegyét megismerni, amelynek nagy része Amazóniához tartozik, de érinti a Rondonia állam északi csücskét is. Az egyházmegye központja hétszáz kilométerre fekszik a plébániámtól. Júniusban a helyi püspök meghívására elmentem oda, hogy találkozzak a ribeirinhos közösségekkel, amelyek a Madeira folyó mentén laknak.

Mi, verbita misszionáriusok minden évben szervezünk ott továbbképzést helyi közösségek vezetői és katekéták számára. Már tíz éve ilyen módon is segítünk az egyházmegyének. Megdöbbentő, hogy a helybeliek részéről milyen nagy érdeklődés kíséri ezeket a továbbképzéseket. Sokan messziről érkeznek, hat órát utaznak a folyón.

Idén három szekcióban dolgoztunk. Mindegyikben húsz közösség képviselője vett részt, vagyis összesen nyolcvan voltak. „A mai világ kihívásai” – ez volt az idei témánk.

Nem igaz, hogy az itteni emberek el vannak szigetelve. Az élet talán nehezebb, de a világ ide is eljut az attrakcióival és veszélyeivel. Két napig együtt gondolkodtunk a mostani világ jelenségein. Elkülönytettük a jót a rossztól, és ihletet kerestünk a Bibliában, különösen Pál és Péter leveleiben, és a Latin-amerikai Püspöki Konferenciák Tanácsának 2007-ben megjelent dokumentumában, ahol arról van szó, hogyan kell élni egy kereszténynek a mai világban.

A keresztények a józan ész emberi, és megvan a lehetőségük, hogy mások ne bábként irányítsák őket. A továbbkézésnek ezt a fő üzenetét jártuk körbe a legkülönbözőbb módokon, olykor a humor eszközeivel is, hogy

a téma jobban meg-
y ö -
k e -

rezzen. Ezen kívül volt lehetőségünk játszani, táncolni és megosztani saját tapasztalatainkat.

Az ilyen képzéseket a missziós barátok adományából finanszírozzuk, de a résztvevők maguk fizetik az utazás költségeit, és mindenki magával hoz ennivalót: halat, rizst, húst, maniókát és gyümölcsöt. Be kell vallanom, hogy a Madeira folyónál eltöltött tíz nap nekem igen jólesett. A zajtól, a sietéstől, az internettől és tévétől távol az ember elcsendesedik, és rácsodálkozik a teremtett világ nagyságára, a folyók gazdagságára, a madarak gyönyörű énekére. Lenyűgözött az emberek egyszerűsége. Nincs bennük kétségbeesés, bár az életük nem könnyű, mert a munkájuk hasznát a közvetítők jócskán lefölszik.

Az itteniek nagyon ragaszkodnak a földhöz, itt akarnak maradni, bár a fiatalok a városokba mennek tanulni és munkát keresni. Sok közösség tagjai hoztak már létre termelő és értékesítési szövetkezetet, hogy termékeiket jobb áron tudják értékesíteni. Az egyház ebben is segít, képezi a vezetőket a szövetek számára, hogy az emberek ne legyenek kiszolgáltatva a közvetítő kereskedelemmel foglalkozók kényének-kedvének, valamint hogy a korrupció visszaszoruljon. Nem veszélytelen mindez, de hisszük, hogy a közösségeink elég erősek lesznek, hogy bátrán szembeszálljanak a kihívásokkal.

Suszczyński Maciej svd

Jáva Lourdes-ja

Immár több mint négy éve, 2008 nyarán *Putra Laka Remi* atyával, aki most Kubában dolgozik, *Magung Fransis* atyával, *Király Máriával* és a nagyobbik húgommal, *Diánával* Indonéziában jártunk. Egyik nap felkekedtünk, hogy meglátogassunk egy Mária-kegyhelyet.

A Sendang Sonoba érkeztünk, miután a Menoreh-hegy lábánál kanyargó úton végigmentünk. Mindkét oldalán kővel borított bejárat vezetett a hatalmas zarándok komplexumhoz, ahol kis kápolnák, Jézus szenvedésének útja, Mária-barlang, pihenőhelyek és rengeteg árus volt. Kellemes hűvösség fogott bennünket, a nagy fáknak köszönhetően.

Hogyan is alakult ki ez a számunkra ismeretlen zarándokhely? A település is a kegyhelynek köszönheti a nevét. Sendang forrást jelent, sono pedig rózsafát, jelezve, hogy a forrás egy rózsafa alatt van. 1904 előtt a forrás Sendang Semagungként (Semagung forrásként) volt ismert, amely bhikkuk, vagyis szerzetesek pihenőhelyeül szolgált, akik a Boro-vidékre költöztek, Sendang Sonótól délre. 1904. május 20-tól fogva azonban, amikor *Van Lith* atya odaérkezett, és 173 kalibawangit embert megkeresztelt a forrás vizével, a hely a katolikusok zarándokhelyévé vált.

Belépve a fő kápolnába, egy dombozmű fogad bennünket, mely a száznyolc évvel korábban történt keresztelést ábrázolja. A Szűzanya-kápolnában és a Tanítványok-kápolnában felidézhetjük, hogyan szenvedett a Szűzanya és a tizenkét apostol Jézus Krisztussal együtt. A közeli keresztút is lehetőséget kínál, hogy Jézus fájdalmas kereszt-hordozására emlékezzünk. Minden állomásnál meggyűjthetünk egy-egy gyertyát, és imádkozhatunk, végig elmélkedve magunkban Jézus Golgotára vezető útjának egy-egy fontos eseményét, a háromszori elesését a kereszt súlya alatt, vagy amikor Veronika kendőjével letörli Jézus arcát, vagy Jézus Krisztus haláltusájának utolsó perceit.

A rózsafa közelében található Mária-barlang előtt imádkozva megnyug-

vást találhatunk. Sok ember térdel, és gyertyát gyűjt a barlang előtt. Reményeinket és kéréseinket akár fel is írhatjuk egy kis papírlapra, melyet az égető edénybe helyezünk, és elküldünk Istennek. Az itt látható kegy-szobrot Spanyolországból küldték. Azon felül, hogy békeesség tölt el bennünket és imádkozhatunk, élvezhetjük a csodálatos építészeti együttest is, kapcsolódhatunk a pihenőhelyeken, gyönyörködve a természetben, vagy állhatunk a kis hídon, és elmerülünk a folyócska szépségében.

Amikor távozni készülünk, ne felejtünk el magunkkal vinni egy kis forrásvizet. Úgy hírlük, a víz áldást hoz mindazokra, akik isznak belőle, vagy egyéb célokra is használják.

Számomra megdöbbenő volt, hogy ennyire közel a természethez, szinte az őserdő közepén, a legnagyobb egyszerűségben kezdtek el itt tisztelni a Szűzanyát. A jávai embereknek, de azt hiszem, az egész Indonéz népnek olyan ez a kegyhely, mint számunkra, európaiak számára Lourdes. Imádkozunk, hogy az egész világon ezek a kegyhelyek útjelzők legyenek a hívőknek és a még nem hívőknek a Krisztus felé vezető úton.

Szabó Alex svd

Remeteként élt, sokakat támogatott

Gyakran előfordul, hogy egy-egy közösség legismertebb tagja nem a legmagasabb előljárója, hanem egy háttérben meghúzódó ember, aki munkájával, gondolkodásával és lelkesedésével mégis a legmeghatározóbb személyiség környezetében.

Ilyen volt **Óri István** atya is, aki kilenc testvér közül harmadiknak született 1907. március 24-én Németlövőn, (ma

Deutsch-Schützen, Burgenland). Édesapjától – akinek kis földje mellett üzlete is volt – jó gyakorlati érzéket örökölt. Az otthon légkörét mély vallásosság jellemezte, nem csoda hát, hogy a fiúk közül ketten is papok lettek (*Miklós* fivére jezsuitaként vált híressé).

A kőszegi bencésekhez járt gimnáziumba, és a „Csókavárban”, vagyis a Kelcz-Adelffy Fiúinternátusban lakott. Az ottani spártai nevelés és fegyelem rendhez szoktatta. Már ez idő tájt tanújelét adta a misszió iránti vonzódásának, mert mint a Mária-kongregáció prefektusa főleg a missziókért tevékenykedett.

Érettségi után a mödlingi St. Gabriel Misszióházban belépett az Isteni Ige Társaságába. A noviciátust és a filozófiát a rend Bonn melletti Szent Ágostonról nevezett főiskoláján végezte, majd a teológiát a római Gregoriana egyetemen fejezte be, miközben 1932-ben pappá szentelték.

Működésének első, hazai szakasza Kőszeghez fűzte. 1934-ben a még csak pár éve fennálló Szent Imre Misszióház prefektusa. 1936-tól noviciusmester és a ház rektora, egészen 1948 márciusáig. Egymás után tartja a lelki gyakorlatokat, a népmissziókat, sok pap jár hozzá lelki vezetésre. A vézskorszak idején maga is hozzájárul üldözött idősebb test-

P. Óri István noviciusmester (középen ül) és akkori tanítványai. A fénykép Kőszegen 1942. szeptember 8-án készült.

véréink mentéséhez, amiért poszthumusz a „Világ Igaza” kitüntetést is megkapta. Miután az ÁVH zaklatta, 1948-ban visszatért Ausztriába.

A fürstenfeldi St. Severin Misszióházban matematikát tanított és gondnok volt. Sok papi rekollekciót vezetett Stájerországban és Burgenlandban. Ügyes segélyakciót szervezve felépítette a rendház melletti templomot. Ebben az időben kezdte a magyar papság és a misszióban dolgozó magyar rendtestvérek támogatását, ami élete utolsó két évtizedének nagy műve lett.

Bécs közelében, Eichgrabenben a ferences misszionárius nővérek házában élt 1963-tól, akik közt több magyar is volt. Mivel azonban az egyre növekvő segélyezési tevékenységéhez a hely szűknek bizonyult, 1967-ben átköltözött Einsiedelnbe, a híres svájci kegyhelyre. Az einsiedler szó remetét jelent, és ő ott valóban remete szerzetesként élt, magányosan, egyszerűen, önmagáról teljesen megfeledkezve, állandó munkában. De ezt a remeteséget százával keresték fel a látogatók: paptestvérek, Európába megpihenni jövő és segítségért folyamodó misszionáriusok. Szegény plébániáknak autót, templomi fűtőberendezést, építkezési segílyt szerzett. „És ez nem minden – mondja egy paptestvére. – Nehéz felmérni, még mennyit tett azon túl a sok-sok imádsággal.”

Bensőségesen tisztelte mindig Jézus Szentséges Szívét és Mária Szeplőtelen Szívét. Lelki gyakorlatain leginkább Szent Ignác és Xavéri Szent Ferenc gondolataira támaszkodott. Az rendalapító, Arnold Janssen és az első verbita misszionárius, Josef Freinademetz 1975-ös boldoggá avatása után még inkább elmélyedt kettejük lelkiiségében.

A sok munka felőrölte egészségét. Elhatározta, hogy hetvenéves korában visszavonul. De nem volt lelke hozzá. Tovább folytatta munkáját, pedig már nagyon fáradt volt. 1979 novemberében pihenni ment szülőföldjére, Burgenlandba, itt érte az első agyvérzés. December 9-én a szíve felmondta a szolgálatot. Az Örök Főpap magához hívta hű szolgáját: „Menj be Urad örömébe!” December 15-én *László István* kismartoni püspök sok-sok paptestvér és hívő jelenlétében helyezte végső nyugalomra szülőfalujában, szülei mellé.

A rendi búcsúztatóban külön megemlítették, hogy számos jó és hű misszionáriust nevelt, pappá lett tanítványai közül senki sem hagyta el hivatását. Mi, mai magyar verbiták hálát adunk Istennek a fiatalok között végzett lelkipásztori munkájáért. Éppen ezért neveztük el a kőszegi misszióház kertjében álló, nyári táborokra és ifjúsági programokra kialakított épületet **Óri István Ifjúsági Háznak**.

Tóth Zoltán SVD

Lángoljatok, a világnak örömhír kell!

Az ország különböző pontjairól érkező lelkes és kíváncsi gyereksereg gyülekezett a kőszegi Szent Imre Misszióház udvarán július 16-án. Jöjjetek, legyetek tanúim! – olvashattuk a kedves, invitáló szavakat a kifeszített lepedőn. A regisztrációnál verbiták, nővérek, önkéntes fiatalok segítettek bennünket, megkezdődött a csoportok kialakítása, és elfoglalhattuk leendő szállásunkat.

A ráhangolódás során megismertük a tábor vezetőit, indonéz, lengyel, ghánai, indiai, szlovák és magyar szerzeteseket. Ebéd után *Farkas Gergely* atya ismertette a tábori szabályzatot, majd egy városismereti verseny keretében fedeztük fel Kőszeg történelmi belvárosának szépségeit. Az esti tábornyitó szentmise előtt egy „igazi” lóversenyen vettünk részt, ahol a lovak is, a szokék is a táborlakók közül kerültek ki.

A tábornyitó mise prédikációjában *Burbela Gergely* atya tükröt tartott elénk. Mindenki megláthatta saját arcát. Mit jelent ez? Néha magunkba kell nézni. Számot vetni arról, kik vagyunk, milyenek vagyunk. Fontos, hogy mindig megtaláljuk az életkorunknak megfelelő lelki tükröt. Ehhez ad segítséget többek között a Biblia is. Az esti tábor tűz mellett *Farkas Gergely* atya fergeteges programot biztosított számunkra.

A következő nap témája a Szentírás volt. Előadást hallgattunk meg a Biblia tanúiról, majd a csoportos foglalkozásokon közösen dolgoztunk fel bibliai történeteket, melyeket nagy átéléssel adtunk elő. Érdekes volt beleélni magunkat egy-egy szereplő helyzetébe. A délutáni kézműves foglalkozások során ajándékokat készíthettünk. A szebbnél szebb alkotások egy része ajándék az otthoniaknak, másik részét a misszió javára ajánlottuk fel. Nagyon jól sikerült az esti kvíz verseny is, melynek során csapatokban adtunk számot bibliai ismereteinkről.

Szerdai napunk témája a bűnbánat volt. Csütörtökön kirándulni indultunk a kőszegi kálváriára, ahol a *Lourdu* és *Farkas Gergely* atyák által bemutatott

szentmise után újmiséis áldásban részesültünk. A nap témája a felajánlás volt. A missziós atyák életüket ajánlották fel Istennek, hogy az ő igéjét hirdetik életük során. De mindenkinek meg kell találnia azt, amit fel tud ajánlani a Jóistennek. A szentmise külön érdekessége volt, hogy az átváltoztatás szavait *Lourdu* atya saját anyanyelvén, csodálatos indiai dallammal énekelte. A nap

hátralévő részében akadályversenyen mutathattuk meg, mennyire tudunk fegyelmezetten, csapatban dolgozni.

A hét folyamán vendégeink is voltak. Meglátogatta táborunkat két braziliai verbita atya, valamint a hazánkban szintén missziós tevékenységet folytató *Shalom* katolikus közösség három fiatal misszionáriusa, akik bemutatták közösségüket, és vidám, táncos játékkal gyorsan belopták magukat a táborozók szívébe. A csoportfoglalkozások során rövid jelenegetek tanultunk be, melyekben bibliai történeteket, életből vett pillanatokot dolgoztunk fel.

A pénteki nap témája a kommunió volt. Az igeliturgiában a Jézussal való találkozásról elméldedtünk, míg a városmisszió keretében ellátogattunk az egyik helyi nevelőintézetbe, ahol állami gondozott gyerekekkel, fiatalokkal találkozhattunk. Nagy szeretettel kalauzoltak bennünket, beszéltek önmagukról, bemutatták, milyen körülmények között élnek. Legyetek tanúim – hirdette az idei biblia tábor mottója, s mi ezen a délutánon valóban Krisztus tanúivá váltunk. A sportpályán rögtönzött színpadon mindegyik csoport bemutatta az általa betanult rövid műsorát. Az egyes műsorszámok között együtt énekelünk, játszottunk az otthon fiataljaival. A közös program szerény agapéval zárult.

Az utolsó együtt töltött estén visszatekintettünk az előző napokra, felelevenítettük a legizgalmasabb pillanatokot, és az eredményhirdetéskor az is kiderült: nincs vesztes csoport. Ebben a táborban mindenki győztes.

Hamar érkezett az utolsó nap, melynek témája a küldetés volt. A liturgia keretében minden táborozó egy megáldott missziós keresztet kapott, amely emlékeztet az együtt töltött napokra és Krisztustól kapott küldetésünkre is, majd felcsendült a tábor egyik kedvenc éneke: „Induljatok, lángoljatok, a világnak örömhír kell! Élő hitetek lesz a fényetek az égben: Tanúim lesztek.”

Pusztai László
hittanár, Győr

Ugyanúgy játszanak, mint az egészségesek

Nem messze az indiai Hajdarabadtól, Pregnapurban van egy szociális központ, amit a verbiták tartanak fent, és ahol HIV vírusos embereket, gyerekeket kezelnek. A központot Asha Jyothinak, a Remény Fényének nevezik. Ide fogadják be a legszegényebb betegeket. Amikor megtudtam, hogy ez az intézmény létezik, nagyon felkelte az érdeklődésemet, és vágytam rá, hogy meglátogassam. Most, hogy *Ourdu* szentelése alkalmából eljutottam Indiába, teljesülhetett a kívánságom, elutaztunk Pregnapurgba.

Alwin atya, a központ vezetője végigvezetett bennünket az épületen. A portán kezdtük, ahol egyben tanácsadás is folyik. Megismerkedtünk az alkalmazottakkal, akik nagyrészt civilek. Mivel épp nyári szünet volt, ezért néhány szeminarista is volt ott gyakorlaton.

A betegszobákban találkoztunk a betegekkel is. Az egyik szobában nők, a másikban férfiak voltak. Bizony nem volt szép látvány, hiszen ezek az emberek nagyon le vannak fogyva, szinte már csak a csont és a bőr van rajtuk.

Épp ebéidő volt. Az egyik beteg szinte semmit nem tudott már enni. Kérdeztem *Alwin* atyát, hogy a legtöbb beteg nemi úton kapja-e meg a betegséget. Igen, válaszolta. Ugyanis a falvakból vagy a kisebb városokból többen elmennek a nagyvárosokba munka után. Ott pedig belekeverednek olyan csoportosulásokba, ami megfertőzi az erkölcsüket, és sajnos a testüket is. Tehát mondhatjuk, hogy a szegénység is oka annak, hogy ezek az emberek ilyen szörnyű helyzetbe jutnak.

Számomra a legmegrázóbbak a gyerekek voltak. Az anyaméhben kapták meg a fertőzést, és a legtöbbjük árva már. Őket viszonylag jól tudják már kezelni. Rajtuk igazából nem is látszódtott semmi. Ugyanúgy játszottak, mintha egészségesek lennének. Viszont nagyon fontos, hogy pontosan szedjék a gyógyszert, és vigyázniuk kell, hogy valami más betegség meg ne fertőzze őket, mert az immunrendszerük nagyon könnyen sebezhető. Ezek a gyerekek ott élnek a gyermekkorukat. Ott folyik az oktatás is a kórházban. Nagyon barátságosan van berendezve az

osztály, így ezek a gyermekek jól érzik ott magukat, és otthonuknak tekintik a kórházat. Nem egyszer megtörténik az is, hogy a szülők is ugyanebben az intézményben laknak halálukig. Ami jó hír, hogy ma már megfelelő kezeléssel meg tudják menteni az anyaméhben megfertőzött gyermekeket. Tehát egészségesen megszülehetnek.

Isten mindig megadja a reményt. Mikor az ember már úgy gondolja, hogy mindennek vége, mikor megéli a kítaszítottág legmélyebb pontját, még akkor is van remény. Soha nem mondhatjuk, hogy vége, mert a szerttet mindig legyőzi a rosszat. Az Asha Jyothi is Isten és az emberek szeretetéből épült és működik, hogy a legkitaszítottabb embereknek is reményt adjon.

Juhos Ferenc svd

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban,
Budatétényben

**SZEPTEMBER 30. • KATOLIKUS TEMPLOM
AZ AMERIKAI GYORSÉTERMEK KÖZÖTT**

Előadó: *Wolowicz Ádám svd*

**OKTÓBER 28. • HÁLAADÓ SZENTMISE
A 2012-ES VILÁGMISSZIÓÉRT**

NOVEMBER 25. • INDIA EURÓPAI SZEMMEL

Előadó: *Juhos Ferenc svd*

17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)
18.00 – szentmise
19.00 – előadás
20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházait, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita

Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

• tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205

• e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

Ha péntek, akkor nincs fürdés

A Fülöp-szigeteket a néprajzosok paradicsomának tekintik, hiszen minden szigeten a hagyományok gazdag tárháza alakult ki. Sok régi szokás, mint például a sinulog liturgikus tánc, olyan néppünneppé válva értékelődött fel, amely turisták millióit vonzza Cebuba.

Sok hiedelem az élet fontos mérföldköveire összpontosul. Már a fogantatást is sok képzet veszi körül. A második fontos terület, amikor betegségek, anyagi gondok nyomasztják az embereket, akik mögött a néphit gonosz szellemeket lát. Azután ott vannak az építkezések. Úgy gondolják, hogy az építkezés megbolygatja a területen addig lakó jó és rossz szellemek életét, ezért ki kell engesztelni vagy el kell űzni őket. Az építési vállalkozó az e célra szánt eszközök költségét ugyanolyan természetesen számolja fel, mint a betont vagy a maltert.

Babonások tehát az itteni emberek? *Cornelio Alpuerto* verbita atya, egykori tartományfőnökünk, nyugalmazott plébános visszakérdez: „Tulajdonképpen mi is a babona? Gondoljunk a fürdés körüli sokféle vélekedésre. Ezek egy része egészségügyi eredetű. Én mindig úgy tudtam, hogy láz esetén nem szabad fürödni, mosakodni. Egyszer azonban egy japán diákcsoport érkezett a plébániánkra, egy orvos vezetésével, és az egyik diáklány belázasodott. A japán orvos utasítására a lány megfürdött hideg vízben. Megdöbrentünk. De nem történt semmi baja, sőt gyorsan felépült. A japán orvos utána elmagyarázta, hogy ők fürdővel csillapítják a lázat. Csak azt tette, amit tenni szoktak, de az itt, a mi környezetünkben furcsának, idegennek, természetellenesnek és – mondhatnám – babonásnak tűnik, mert nem szoktunk hozzá. Nem minden babona, amit nem értünk...”

De mi köze a fürdésnek a babonához? P. Cornelio folytatja: „Sokan babonás szokásnak tartják, hogy a cebuiaknak pénteken nem szabad fürödni. Nem tagadom, én sem fürödtem, mosakodtam péntekenként, szinte egészen a pappászentelésemig. Ez nem tűnt babonának, hanem inkább megszokásnak. Van-e magyarázata? Arra utalhatnék, hogy itt, a trópusi örök hőségben az egyik legkellemesebb dolog a fürdés, és furcsa lenne, ha egy keresztény ilyen kényelmet engedne meg magának azon a napon, amikor Krisztus meghalt. A gondolkodó, tanult és főképpen a társadalmi életben résztvevő ember azonban szeretne rendes, tiszta lenni pénteken is, és elgondolkodik a tilalom értelmén. Ezért hagytam abba a szokást, és kezdtem el fürödni pénteken is...”

Vannak olyan babonák, amelyek a vallásból merítik központi gondolatukat. „A köztünk élő kínaiak hagyományai sok babonaszerű hiedelmet hoztak. Szerintem többet is, mint

ami tőlünk, filippínóktól ered. Az ő eredeti taoizmusukkal és buddhizmusukkal szemben a mi esetünkben a régi, animista vallásból maradt meg az a szellemi érzékenység, amellyel a természeti jelenségekben is képesek vagyunk meglátni a természetfelettit.” Az atya sok olyasmire is visszaemlékszik, amik több évtizeddel ezelőtt történtek. „Mielőtt megtanultam latinul a teológián, gyerekkoromban szilárdan hittem, hogy egy bizonyos varázsige kimondása esetén akár darázs-fészekbe is sértetlenül belenyúlhatunk. Hittem ebben, bár tanúja voltam, hogy egyes diáktársaimat nagyon megcsípték a darazsak. Ma is emlékszem az idevonatkozó, gyermekként sokszor elmormolt varázsigére: *Verbum caro factum est*. Csak a teológián jöttem rá, hogy János evangéliumának a bevezetőjéből való.”

Ma is vannak varázslók, javasasszonyok Cebuban. Ők a babona hasznélvezői? „Meg kell különböztetni a babonából élő, embereket megtévesztő varázslókat az orvoságos embertől (herbulario), hiszen a természetgyógyászatban egyre kevesebb kivéttnivalót találunk. Azoknak, akik szegények és nem tudják az orvost megfizetni, ma is a tambal, vagy más néven hilot segít. Ő varázsigekeket mond, melyeket orasyonnak neveznek, és a II. vatikáni zsinat előtt a templomban hallott latin szavak eltorzított változatai. Néha igazi imádságról van szó, de máskor kiforgatják a szavak igazi értelmét, hiszen nem tudnak latinul.

Milyen a plébános viszonya ezekkel az emberekkel Cebuban? „Az én plébániámon is volt egy híres javasasszony, aki egy Szent Rókus-szoborral gyógyított. A beteg testrészt fölé helyezte, és elmondta az ősi orasyonokat. Sok emberhez hasonlóan néha én is elmentem hozzá: rajtam is mindig segített! Nagyszerű volt az együttműködése velem, a plébánossal. Kiváló katolikus asszonnak ismertük. Gyógyítás előtt mindig kikérdezte az illetőket, hogy hogyan élnek. Jobban elmondták neki az emberek a bűneiket, mint egy papnak! Súlyos bűnök esetén kijelentette, hogy addig nem gyógyít, amíg az illető meg nem gyónt.”

Cornelio atya szerint babona ügyben is a Szentírás szavai érvényesek: „Ne ítéld, hogy meg ne ítéltessél”. Milyen jó lenne, ha ezt betartanánk! Nem igaz, hogy aki más, aki másképpen gondolkodik, az rögtön buta, gonosz, babonás. Gondoljunk bele a helyzetébe, értsük meg! Olyan sokan jöttek más országból, idegen kultúrkörből. Csak az a babona, ha elutasítjuk Isten szeretetét a mágikus cselekmények, varázsigék kedvéért. Őszinte hitünk és szeretetünk azonban a babonák által tényleg fogvatartottaknak is megmutatja majd Isten igazi, megszabadító szeretetét.”

Lányi Béla svd

Gyönyörű ün

papszenteléséről. Őt itt, a *Világpostá-*
ban nem kell bemutatnom, hiszen már
több alkalommal is szerepelt benne,
így már jól ismerik a kedves olvasók.

Lourdu atya papszentelésére hár-
man indultunk el Magyarországról.
Varga János ibrányi plébános, *Szemán*
Csaba, jó barátunk, és én magam.
A faluba, Rayawaramba, melynek neve
kőbányát jelent, április 16-án érkeztünk
meg a papszentelés előtt kb. egy
órával. Amin nagyon meglepődtünk,
hogy a falu előtt, nagy plakáton ki volt
írva magyarul, hogy Isten hozta! És
ott szerepelt a plakáton mindhármunk
neve és fényképe. Nagyon jóleső érzés
volt. Beértünk a plébánia udvarára,
ahol szintén nagy szeretettel fogadtak
bennünket. Éreztük, hogy csodálkoz-
va néznek ránk, hiszen a faluban talán
még soha sem járt fehér ember. Sokan
kezet akartak velünk fogni, és közös
fotót készíteni.

Nagy izgalommal vártam, hogy végre
Indiába utazhassam, hiszen annyi
csodálatosat hall és lát az ember Indiá-
ról. Vártam, hogy személyesen is meg-
tapasztalhassam, milyen is India. Azt
mondják, hogy India nagyon színes,
szinte minden állam más, ezért nem
lehet azt mondani, hogy ilyen vagy
olyan. Ahol én jártam, az csodás, an-
nak ellenére, hogy nagyon meleg volt.
Nem is annyira Indiáról akarnék írni,
mint inkább *Chavvakula Lourdu* atya

Végre Lourdut is megláttuk, és üd-
vözölhettük, majd a családtagjait, akik

nap Indiában

és elindult a menet a faluban. A gyerekek futottak mellettünk, mindenki kezét akart fogni, áldást kértek. Olyan volt, mint egy diadalmenet. Elképzeltem magam előtt *Hirth Vilmos* atyát Paraguayban, mikor egyik kézzel kormányozott, a másik kezével pedig osztotta az áldást az út mellett sorban álló embereknek. Ez is hasonló érzés volt. Közben Lourdu megmagyarázta, hogy ez azért történik, mert a falu meg akarja őt áldani, és ők is várják, hogy áldjuk meg a falut.

A körmenet után kezdődött a szabadtéri szentmise a plébánia udvarán. A tábori oltár ragyogó díszítésben tündökölt. A papság előtt fiatal indiai lányok száriban táncoltak, Lourdu pedig

édesapja és édesanyja között vonult az oltárhoz. A szertartás telugu nyelven zajlott. Tehát mi, magyarok azon a szón kívül, hogy guru (pap), semmit sem értettünk.

Mivel Lourdu az első pap Rayawaramból, nagyon érezhető volt az emberek öröme, boldogsága. Lehetett érezni, hogy mennyire készültek erre a napra. A papszenteléskor a legfontosabb mozzanat, amikor a püspök ráteszi a kezét a jelölt fejére. Ettől a pillanattól pap az illető. Ahogy ez megtörtént, hirtelen hatalmas robajra lettünk figyelmesek. Petárdák szálltak a levegőbe, jelezték, hogy Rayawaram papot, szerzetest és misszionáriust adott az egyháznak.

A szentmise után népi táncok, majd köszöntések következtek. Mindenki, aki Lourdut vagy minket köszöntött, virágkoszorút tett a nyakunkba, illetve a vállunkra terítettek egy színes terítőt, ami szintén a tisztelet jele. Én is köszöntöttem az újmisést atyát, rend-

társamat, a magyar rendtartomány, valamint kíséretem, János atya és Csaba nevében is.

Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy ott lehettem ezen a szentelésen. Imádkozzunk továbbra is Lourdu atyáért, hogy papi hivatásában kitartó legyen mindvégig, és hogy mindig olyan derűvel és szeretettel viseltesse rábizottjait iránt, mint ahogy azt eddig is tette.

Juhos Ferenc SVD
tartományfőnök

Isten a lágerben is jelen volt

Zelazek Marian lengyel verbita misszionáriusnak, aki a II. világháború alatt kispapként öt évet töltött a dachau koncentrációs táborban, egy újságíró feltette a következő kérdést: „Hogyan lehetséges, hogy mikor az atya kijött a koncentrációs tábor poklából, úgy érezte, ott egy lelkigyakorlatot élt át?”

Marian atya így válaszolt: „Ez úgy lehetséges, hogy ebben a pokolban jelen volt velünk Isten. Valóban. Bár nem mindenki hitte ezt. Dachauban haldoklott mellettem egy férfi. Elő akartam készíteni őt a halálra. Lekapcsolták a villanyt, és imádkoztunk. A haldokló férfi megkért, hogy mond-

jam meg a családjának, ne felejtsek el soha a náciknak azt, amit vele tettek. Nagyon megdöbbsentem, és azt kértem tőle, hogy bocsásson meg nekik! Jézus is megbocsátott azoknak, akik megölték őt. Azt gondoltam, meggyőztem őt, de a férfi megismételte: Azt üzenem, hogy soha se felejtsek el nekik! Meghalt megbocsátás nélkül. Isten viszont mosolygott fölötte, mert látta és megértette a nyomorúságát.”

Az újságírónak arra a kérdésre, hogy elzarándokolt-e azóta Dachaubá, azt felelte: „Igen, többször elzarándokoltam már, mert az egy szent hely. Találkoztam ott egyszer fiatalokkal, akik megdöbbsentek azon, hogy visszajárok

ide. Ez kétségtelenül kegyetlen hely volt – válaszoltam. – De én feltámadtam itt. Kijöttem Dachauból, és a világ legtávolabbi tájára is el akartam menni, hogy hirdessem, milyen jó az Isten.”

Zelazek Marian atya vágya beteljesült. A Dachauból való kiszabadulása után elment Indiába, ahol 56 évig Isten jóságát és irgalmasságát hirdette a leprások és szegények között, nemcsak szóval, de élete példájával is.

Marián atya

„A remény kertje” című könyvéből,
amely tavaly jelent meg Varsóban

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.”

(Szent József Freinademetz)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hírdetés, mint inkább a hiteles életpélda a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi-missionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **missionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre:

Elias Ohoiledwarin svp, Szent Imre Missziósház
9730 Kőszeg, Park u. 1. • e-mail: hivatas@verbita.hu

Megjelent!

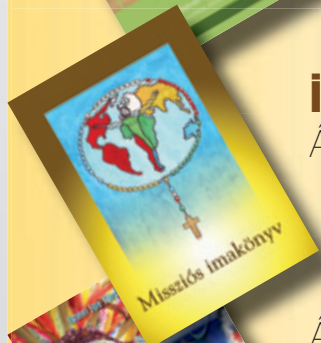
Isteni Ige
Kalendárium 2013

Ára: 400,- Ft

Missziós
imakönyv

Ára: 500,- Ft

Falinaptár 2013

Ára: 400,- Ft

Megvásárolhatók személyesen a Világmisszió Országos Ünnepeén, vagy a missziósházakban, illetve rendelhetők a misszio@verbita.hu e-mail címen.

Megbocsájtás az élet

Natalia nagyon szép, tanult és okos nő. Amikor megtudta, hogy a férje AIDS-es, elhatározta, hogy megcsináltatja a HIV-tesztet. Kiderült, hogy ő is beteg. Soha nem csapta be a férjét, mióta az oltár előtt kimondta azt a legfontosabb szót: „örökre”. Biztos volt benne, hogy a férje az élete egyetlen és legnagyobb szerelme, és tőle is hűséget várt. Amikor megtudta, hogy a HIV vírus hordozója, megváltozott a férjéhez való viszonya, és elhagyta. Egyedül akart lenni, nem tudott megbocsátani, hónapokon keresztül szenvedett. A legrosszabb az volt, hogy beteg gyermeket szült, aki születése után mindjárt meghalt.

Néhány hónap után újra megjelent a templomunkban. Megörültem neki, és ő ezt észrevette. Odajött hozzám, és meghívott vacsorára, ami nagyon

tipikus a venda törzs embereinél. Kézzel ettem velük, zöldségleves és csirke volt a menü. Vacsora közben jelen volt a férje is, akinek arcán boldogság látszott, de nem szólt semmit. Mikor a férfi kiment, Natalia így szólt hozzám: „Visszatértem hozzá, mert élni akarok. Mindig tudtam, hogy ő az életem része, és akkor is, amikor a legnehezebb volt, mellettem volt. Elvesztettem a gyermekemet, és nagyon közel voltam a férjem elvesztéséhez is, de felülkerekedett bennem a meggyőződés, hogy érte akarok élni, és a másik két gyermekemért. Elhatároztam, hogy megbocsátok, és igyekszem is mindig megbocsátani, mert a megbocsátás által lehet újból élni. Rájöttem, hogy ez nem is annyira nehéz – érted? Minden este felidézem magamban a döntésemet, hogy meg akarok bocsátani.”

Van egy afrikai közmondás: „A legnagyobb tűz után is menteni kell azt, ami megmaradt”. A szokássá vált megbocsátás menteni engedi azt, ami megmaradt – néha a gyerekeket, néha az elveszített szerelmet, néha önmagunkat.

Zok Dolores sps

Köszönöm Afrika! című könyvéből

Isten arra hívott meg minket, hogy az ő szeretetének szolgálói legyünk.

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ 47 országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

Címünk:

**Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek
1223 Budapest, Völgy u. 9.**

E-MAIL: budapest.sps@gmail.com

„Te vagy a Szeretett” Ifjúsági lelkigyakorlat

Szeretettel várunk 14 éven felüli fiatalokat, akik szeretnék elmélyíteni barátságukat Jézussal, jobban belegyökerezni az imába, és akik vágnak arra, hogy hasonló fiatalokkal együtt imádkozzanak és gondolkodjanak.

Időpont: Október 19-én estétől 21-én délig

**Helyszín: Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház
(1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.)**

Jelentkezés: Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek (1223 Budapest, Völgy utca 9.)

Tel.: 06-30/837-9744

e-mail: gochassps@gmail.com

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megelégedve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Van olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahaznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban. A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

- 9730 Kőszeg, Park u. 1.
- 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Bővebb információ:

- Telefon: 06-30/418-9196
- verbita@verbita.hu
- www.verbita.hu

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

Az élő egyház kicsiben

Erdőkertes búcsúnapján, Jézus Szíve ünnepén nagy öröm és ajándék volt a hívek számára a verbita atyák közreműködése.

Plébánosunkkal, *Molnár Zsolt* atyával *Burbela Gergely*, *Tóth Zoltán* és a tavasszal szentelt *Farkas Gergely* atya mutatta be a szentmisét. Mellettük szolgáltak a szentélyben egyházközségünk elkötelezett fiatal férfi tagjai: lektorok és akolitusok. A szentbeszédet természetesen az újmisést mondta. Figyelmesen hallgattuk, mert egész lény érezhetően Isten szeretetéről, gondoskodásáról tett tanúbizonyságot. Beszélt Jézus önfeláldozó és irgalmas szeretetéről, az egyház legfőbb feladatáról: missziós küldetéséről és a szerzetesek sok örömet és lemondást tartalmazó kalandos életéről. Öröm volt hallgatni.

A szentmise végén újmisést áldásban részesülhettünk.

A búcsúi szentmise után agapé volt. Az udvaron megterített asztalokra mindenki hozzájárulásával sok finom falat – szendvics, sütemény, palacsinta, innivaló – került. Az együtt töltött kellemes idő mindig maradandó, jó élményekkel tölti el a résztvevőket. Megtapasztaljuk kicsiben az élő egyházat. A hívő közösség örömet adó melegét, békéjét szeretetét. Az agapé után életre szóló, felejthetetlen élmény következett. A verbita atyák vidám vetítést rendeztek közös imával, énekléssel, zenével. Éreztük, milyen jó Istenre hagyatkozva élni, engedni, hogy ő vezessen; követni akarátát, melyet felismerhetünk, ha figyelünk a szívünkben általa elültetett mély, hiteles vágyakra,

a körülöttünk látható teremtett világra, az idők jeleire és Isten igéjére.

A közös ünneplés az egész közösségben mély, pozitív emlékeket hagyott. Hitünkben megerősítve mentünk haza. Köszönjük a szép délutánt! Hálás szeretettel kérjük a Mennyei Atya áldását a verbiták hivatására és munkájára.

Lugosi Gyuláné
Erdőkertes

Boldogan csaptak a tenyérbe

A közelmúltban rendhagyó hittanórán vehettek részt a tófeji Kincskereső Általános Iskola hittanosai. A gutorföldei és a tófeji római katolikus plébánia keresztény közössége rég óta jó kapcsolatot ápol a verbita atyákkal, szerzetesekkel. Rendszeresen jelen vannak lelkigyakorlatainkon, a hittantáborokban, plébánianapokon, az imacsoportok életében, és minden évben nagy szeretettel jönnek a gyermekekhez is. A lengyel *Gergely* atyát, az indonéz *Éli* atyát jól ismerik a hittanosok. Ebben az évben *Tengan Sebastian* látogatott el hozzájuk, aki rendhagyó hittanórát tartott. Mesélt missziós hivatásáról, hazájáról, Ghánáról, vetített képekkel illusztrálva a távoli ország szépségeit, szokásait, életét.

Az első foglalkozás a kisebbeknek szólt. Az érdekes előadást vidám dalokkal, ghánai nyelvű ének tanításával színesítette az előadó. A gyerekek szájátva hallgatták Sebát, akinek

a mosoly egy pillanatra sem tűnt el az arcáról. Türelemmel, szeretettel válaszolt a néha lehetetlennek tűnő kérdésekre is.

A felsősök foglalkozásán hamar megmutatkozott igazi missziós lelkülete, a kamaszodó, az élet sok területéről kérdések megválaszolását váró, a mindennapokban a helyüket kereső fiatalok között tanulságos előadásával, az útvesztőkre való tapintatos, de határozott figyelemfelhívásával értékes útravalót adott nemcsak a nyolcadikos kamaszoknak, de valamennyi felsős diáknak, különösen a nyári szünidő előtt.

Az óráközi szünetekben a legkisebbeket, az ovisokat is meglátogatta, akiknek a pár perces találkozás biztosan sokáig emlékezetes marad. A bátrabbak búcsúzóul boldogan csaptak bele a hatalmas barna tenyérbe. Seba a délutánt Pusztaedericsen töltötte, meglátogatta az idősek klubját, ahol a helyi imacsoport tagjai délutánjaikat töltik.

Pusztaedericsi vendéglátóként szerettünk volna valami különlegessel is szolgálni. Julcsi – *Ódor Júlia* – szívesen felültette volna Sebát egy lóra, de ez nem sikerült. *Németh Feri* bácsi lovas fogatára azonban, ha kicsit félve is, de felült, és egy kis sétakocsikázásban volt része. Hazaindulás előtt még sor került egy baráti látogatásra is. A missziós ifjúsági táborokban rendszeresen részt vevő *Anda Zsuzsit* és *Katát* lepte meg a váratlan látogatásával.

Köszönjük a verbita közösségnek, hogy mindig, mindenben számíthatunk rájuk, köszönjük Sebának a szolgálatot és a barátságot, és valamennyiüket szeretettel látjuk viszont. Munkájukra Isten áldását kérjük.

Gál Magdi
Pusztaederics

Legyetek tanúim!

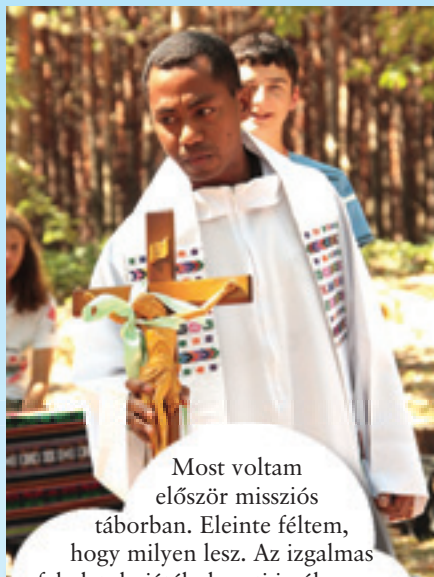
A nyár nem létezhet missziós tábor nélkül. Az idei ifjúsági tábor megmutatta, rengetegen vagyunk, akik így gondoljuk, hiszen a vezetőkkel százharmincan érkeztünk a kőszegi verbita rendházba, hogy együtt töltsünk egy felejthetetlen hetet.

Ez volt a tizenegyedik ifjúsági missziós tábor. A vezetők és a helyszín már sokak számára ismerős volt, de ennek ellenére nagy izgalommal és lelkesedéssel lépték át a küszöböt hétfő reggel a fiatalok. A délutáni vetélkedő és a lóverseny pedig mindenkit azonnal feloldott, az új résztvevők is hamar barátokra tettek szert.

A programok sokszínűségéről idén az újmisési *Farkas Gergely* atya gondoskodott. Tehetségének és kreativitásának köszönhetően rengeteg érdekes és fantáziadús feladat végrehajtásában vehettünk részt. A folyamatos mosolyellenőrzések, viccek meghozták hatásukat: nem lehetett szomorú embert látni a tábor területén.

A legizgalmasabb program a missziós tőzsde volt, ahol missziós részvénye-

kért folyt a verseny. A csoporttagok siettek egyik helyről a másikra, hogy a különböző pénzeket összegyűjtsék, a tőzsdepalotában eközben az ügynökök ügyeskedtek a részvényekért. Az est fénypontját pedig a vásár jelentette, ahol mindenki vagyona fejében kórházat, iskolát, templomot alapított, épített.

Most voltam először missziós táborban. Eleinte féltem, hogy milyen lesz. Az izgalmas feladatok, játékok, esti imák nagyon tetszettek. Sok baráttal és sok jó élménnyel lettem gazdagabb.
Zsófi

A táborban hagyomány az egy napos túra. Ebben az évben nem a hegy felé vettük az irányt, hanem egy hagyományörző tanyára mentünk. A hely a nagy meleg ellenére mindenkit elvarázsolt, a lovasbemutató óriási sikert aratott. A bemutató végén kipróbálhattuk az ősmagyar fegyvereket, ostort csattogtattunk, íjztunk. A visszaúton is gondoskodtak a vezetők a szórakozásról, akadályverseny következett,

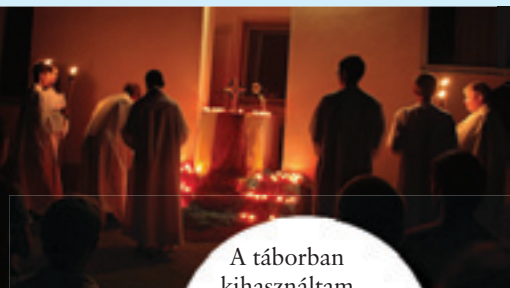
Egész héten nagyon jó hangulat volt, és lelkileg is sokat kaptunk a táborban, ami arra ösztönöz minket, hogy a többi verbita programon is részt vegyünk. Mindenkinek csak ajánlani tudom!
Sára

amelynek keretében jegesmedvére vadásztunk, lekváros kenyeret ettünk, kecskét fejtünk és még sok hasonló, remek feladatot teljesítettünk.

A tábor témája a szentmise volt, mindennap kiemeltünk egy részt, és megvizsgáltuk, mi is történik a szentmise adott pontján. Ehhez kapcsolódóan megnéztünk egy filmet is, amelyben egy lengyel nő látomását dolgozták fel. A pénteki napon a küldetés volt a kiemelt rész, így városmisszióra mentünk. Meglátogattunk két idősek otthonát, majd a plébániatemplomban egy ünnepélyes szentmisével zártuk a programot, amelyet a frissen pappá szentelt *Lourdu* atya mutatott be.

A tábor utolsó estéjét mulatságos, érdekes programokkal színesítettük. A *Ki mit tud?* megint rengeteg mosolyt csalt az emberek arcára. A táborlakók másnap hazaindultak, de mindenki előtt ott lebegett még a „Legyetek tanúim!” mottó, és sokak szájából hangzott el egy másik mondat is: Találkozunk az októberi világmisziós ünnepen!

Csaba Mátyás

A táborban kihasználtam a lehetőséget, és szentgónáson vettem részt. Ebben a táborban ezt a kegyelmet mélyebben tudom megélni, mint máshol, amit szerintem a közösség tesz lehetővé.
Jessi

A nagy kincs

Mindenkinek van saját kincse, azaz valami, ami fontos és értékes neki. Minden hívó ember számára a legnagyobb kincs a hit. Ez nagy és különleges ajándék, amit ingyen kaptunk Istentől – egyesek a szülei révén, mások más módon. Nem tarthatjuk meg csak magunknak, meg kell osztanunk másokkal, vagyis ez a kincs akkor gyarapodik, amikor megosztjuk. Nagyon jól tudta ezt Janssen Szent Arnold atya, aki három missziós rendet alapított. A hit kincsét nem akarta csak magának megtartani. Meg akarta osztani az összes emberrel az egész világon. Napjainkban – neki köszönhetően – több mint tízezer misszionárius hirdeti világszerte az evangéliumot, és osztja meg másokkal a hit kincsét.

Segíts a kisfiúnak megtalálni a kincshez vezető utat! Útközben szedd össze a betűket, és fejtsd meg II. János Pál pápa szavait!

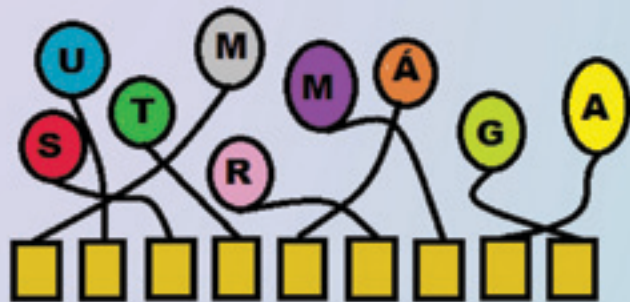
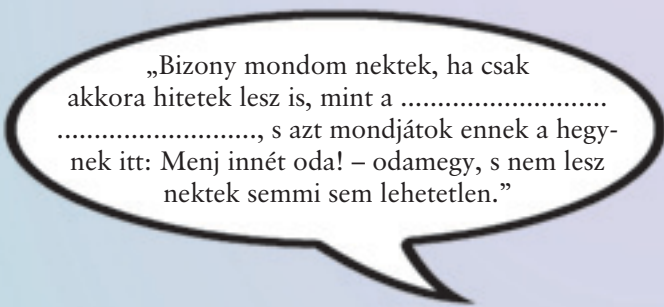
Megfejtés:

.....

.....

Jézus szerint mekkora hit kell a hegyek elmozdításához? A hiányzó szót keresd a rejtvényben!

Melenged fel a kihűlt szíveket a missziós takaró szeretetével!

Amikor az ember valakit betakargat, felmelegíti azt, aki a takaró alatt fekszik, de a szeretet által szívében saját magát is. Az Istenhegyi Szent László-plébánia lelkes hitoktatója, *Kakuk Andrea* és hittanosaik ennek jegyében indították el *missziós takaró* elnevezésű mozgalmaikat, melynek keretében a hit hirdetés támogatására hívják mindazokat, akik így szeretnének bekapcsolódni Isten szereteté-

nek megismertetésébe a világgal. Cserkészlányok hímzik a támogató hívek nevét a missziós takaróra. Aki 100 forinttal segíti a missziós munkát, annak a takaró szélére, aki pedig 200 forintot sem sajnál, annak a közepére. A missziós takaró perselyestül október közepén kerül átadásra a világmisszió napján, és az adományokkal együtt kap helyet az oltáron.

Jelentkezni lehet *Kakukmaminál* a misék idején és csütörtökönként (17 és 18 óra között) a cserkész őrsgyűlések kapcsán a plébánián.

Szentmisék vasár- és ünnepnapokon 9, 11 és 18 órákor, hétköznap hétfőn 7, a többi napon 18 órákor.

Istenhegyi Szent László-plébánia
(1125 Budapest, Diana u. 15/a)

A megújulás és összetartozás zarándokvonatán

Egy utazási iroda szervezésében május 24-én indult a Boldogasszony zarándokvonat Budapestről Csíksomlyóra, hogy a megújulás és összetartozás nagyobb hangsúlyt kapjon az emberek életében. Isten kegyelméből egyik lelki vezetője lehettem ennek a vonatos zarándoklatnak.

A megújulás az ember szívében történik, amikor a jóra törekszük, és az összetartozást pedig akkor érezzük, amikor Jézusba vetett hitben élünk, nem szégyelljük, hogy keresztények vagyunk, és egyben megőrizzük a hazaszeretetet.

A megújulás nemcsak a magyar nép számára, hanem a baráti lengyel népnek is fontos. Mind a két nép harcolt a történelem során, és harcol a mai napig, hogy ősei hitét megőrizze.

Idén ez a közös történelmi múlt nyilvánult meg, amikor a csíksomlyói Szűz Mária-szobor és czestochowai Mária-kép előtt, melyet a pálos atyák ajándékként hoztak Lengyelországból az erdélyi kegyhelyre, a két nép együtt imádkozott. Nagy öröm számomra, hogy a czestochowai kép másolatát elhozták Erdélybe. Ez az ötlet egy ifjú szívében született, ami megmutatja, mennyire fontos, hogy bízunk a fiatalokban, akikben él az egység utáni vágy, és akik kezében van a jövő.

A Magyarok Nagyasszonya és Lengyelország Királynője a történelem során nem egyszer megmentették népeiket. Említeném csak a czestochowai ostromot a svédek ellen 1682-ben, akik meg akarták hódítani Lengyelországot, de a csata a pálosok, a katonák és a nép győzelmével végződött. Vagy a csíksomlyói csata 1567-ben, amikor a tiszta katolikus Csík, Gyergyó és Kászon népét az unitárius vallás felvételére akarták kényszeríteni. A csata diadallal végző-

dött *István*, gyergyóalfalvi plébános vezetésével. Mind a két történelmi pillanatban a hűséges nép imádkozott, jövőjét Szűz Mária oltalmába ajánlotta, és közbenjárását kérte Jézusnál, Isten Fiánál.

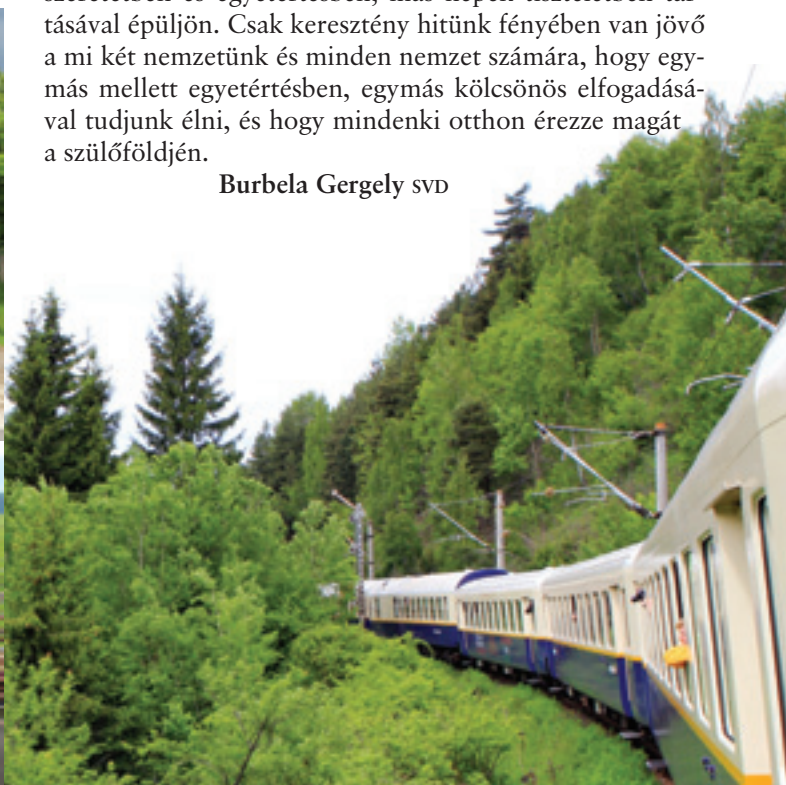
Ez a két dátum fontos fordulópont a két nép történelmében, mert a helyzet akkor a hit megvállására és védelmére szólította az embereket. Hitünk akkor növekszik, amikor a gondviselő Isten megengedi a megpróbáltatást, és amikor meg kell vallani a hitet.

Ezek a győzelmek mind a két nép történetében megmutatták a katolikus hit összetartó erejét. Megmutatták, hogy valóban teljesen rábízhatjuk népeink sorsát Szűz Máriára.

A mai világban Szűz Mária palástja alá hív minket az Isten, hogy a közömbös világgal szemben, a bűn ellen küzdelmek árán is építsük Isten országát Magyarországon és az egész világon.

A csíksomlyói búcsú, mint minden évben, most is arra emlékeztetett bennünket, hogy elsősorban Isten országát építsük népünk szívében, és hogy nemzeti öntudatunk szeretetben és egyetértésben, más népek tiszteletben tartásával épüljön. Csak keresztény hitünk fényében van jövő a mi két nemzetünk és minden nemzet számára, hogy egymás mellett egyetértésben, egymás kölcsönös elfogadásával tudjunk élni, és hogy mindenki otthon érezze magát a szülőföldjén.

Burbela Gergely svd

Negyvennyolc hivatás harminc év alatt Tamás atya plébániájáról

– Kedves Tamás atya, nagyon fiatal voltál, amikor elhagytad szülőföldedet. Milyen élmények maradtak benned Magyarországról?

– Háborús élmények. Mindig jöttek a repülőgépek, és bombázták Budapestet. Kilencéves voltam, amikor 1943-ban a családnak elmenekült Ausztriába.

– Hányan voltak testvérek?

– Hatan, három fiú és három lány. Életkor szerint én voltam a második gyermek a családban.

– Hogyan lettél misszionárius?

– Ausztriában egy ismerős plébános mondta nekem, hogy van nála egy Karel Neta nevű verbita missziós Sankt Pöltenből, és olyan gyereket keres, aki szeretne szemináriumba menni. Azt válaszoltam, hogy próbáljuk csak meg. Elmentem vele St. Rupertbe, és ott maradtam. Találkoztam misszionáriusokkal, akik Floresről jöttek vagy máshonnan, és fokozatosan érlelődött bennem a hivatás. Érettségi után Sankt Gabrielben folytattam a tanulmányaimat.

– Beléptél a verbita rendbe, amely arról híres, hogy szeretné az egész világon

hirdetni az evangéliumot. Missziós kinevezéskor milyen országokat kértél, és miért éppen Indonéziába kerültél?

– Három országot lehetett megnevezni. Első volt India, aztán a Fülöp-szigetek és harmadiknak jelöltem Indonéziát, ahova végül a kinevezésemet kaptam.

– Örültél?

– Igen, örültem, mert ismertem egy Flores szigetén működő misszionáriust, akihez engem is küldtek 1962-ben, és Mészáros Ferenc atya is ide kapta a megbízatását, vagyis nem voltam egyedül.

– Milyenek voltak az első évek Indonéziában?

– Nem volt olyan nehéz, viszont nagyon érdekesnek tartottam. Az emberek barátságosak, segítőkészek voltak.

– A te munkád miből állt?

– Volt egy központ, ami az állandó lakóhelyünk volt, de folyton úton voltunk, hogy a szétszórta falvakban élő embereket legalább havonta egyszer felkeressük.

– Amikor odaérteztél, a plébániai rendszer még nem alakult ki?

– Nem. Az csak lassanként szüle-

tett meg. Mi igazi pionírok voltunk. Ugyanazon a vidéken tevékenykedek immár 47 éve, de ma már plébánosként, nem vándor misszionáriusként.

– Az Istenbe vetett hit mennyire természetes az indonéz emberek számára?

– Az itteniek eredeti vallása az animizmus volt. Mangaraiban, ahol én dolgozom, a nép mindig hitt Istenben, akivel az emberek haláluk után is azonnal tovább élnek.

– Ma is vannak követői Floresen az ősi vallásnak?

– Nincsenek. Mára már az egy letűnt világ ezen a gyönyörű szigeten is.

– Indonézia legnagyobb részben muzulmán ország.

– Igen. De Flores szigete kivétel. A mangarai és a rutengi egyházmegyében szinte mindenki katolikus, csak a tengerparti sávban élnek muzulmánok. Persze a fővárosban, Rutengben is élnek, két mecsetük is van.

– Milyen a kapcsolat a keresztények és a muzulmánok között?

– Most már jó. Mangaraiban, ez Nyugat-Flores, a katolikus egyház idén ünnepli a százéves jubileumát. 1912. május 17-én vette fel a keresztiség szentségét az első öt mangarai.

– Ilyen fiatal az egyház a szigeten?

– Igen. A püspökünk úgy fogalmazott, hogy „már száz éve, vagy még csak száz éve” van keresztény vallás nálunk.

– Mostanában hogyan fejlődik a keresztény élet Flores szigetén? Van-e elég hivatás?

– Van. Az én plébániámról 1980 óta 26-an léptek papi szolgálatba, és 22-en lettek szerzetes nővérek. Majdnem minden évben van papszentelés nálunk. Vannak köztük világi papok, verbiták és más szerzetesek. Idén például egy ferencst szentelünk.

– Verbita szerzetesek mennyien lettek a plébániáról?

– Nyolcan, és vannak verbita nővérek is, akik a mi közösségünkben indultak.

– A plébánián évente hányan vannak az elsőáldozók és a bérnálózkodók?

– Ötévente van nálunk bérnálás. Tavaly kétezren részesültek a felnőttésség szentségében. Az elsőáldozók száma pedig évente hatszáz körül alakul a plébániaközpontban és a filiákban együttesen. A múlt évben mintegy 130 esküvő volt.

– Egyedül vagy, vagy van segítség?

– Mindig van káplánom. Szeretem, ha jól összedolgozunk, együttműködünk. Megy minden, mint a karikacsapás.

– Ma is látogatod a filiákban lévő kápolnákat?

– Minden hónapban eljutok legalább egyszer mindenhova.

– Kocsival közlekedsz?

– Igen, most már vannak rendes, aszfaltozott utak. Korábban, egészen 1990-ig lóháton jártam.

– Harminc évig lovagoltál?

– Igen. Nem csak én, mindegyik pap, Mészáros Feri atya is. Aztán kaptunk Ausztriától támogatást autóra. Volt egy átmeneti idő, amikor nem volt már lovunk, és még autó sem, akkor gyalog mentünk.

– Milyenek ott az emberek? Mi az, amit megtanultál tőlük?

– Amikor megmondtam, hogy szabadságra jövök, és hogy talán nem jövök vissza, akkor lelkemre kötötték, hogy ne mondjak ilyet! Mi már összenőtünk, mondták, együtt öregedtünk meg.

– Mit lehet tanulni tőlük?

– Türelmet.

– Mi az, amire leginkább tanítottad őket ezen évek során? Hitet biztos adtál, de amellett mire volt szükségük leginkább?

– Asztalosságot, építész mesterséget kellett eleinte tanítanunk, hogy javuljanak a lakáskörülményeik.

– Működik középiskola a plébánia területén?

– Igen, igen. A Szent István-iskola.

– Szent István-iskola? Te adtad ezt a nevet?

– Igen. Azt kérdezték, miért nem Szent Tamás, lévén ő az én védőszentem. Mondtam, Szent István királyt is meg kell kérni, hogy ő is segítsen bennünket. Van két tanító, ők szép Szent István-himnuszt komponáltak. Mikor jöttek hozzám magyar látogatók, a diákok szépen elénekelték a magyar Himnuszt és a Szent Istvánról szólót is. Kis Magyarország is van ott.

– Milyen terveid vannak? Mire van leginkább szükséged?

– Ti úgy hívjátok: közösségi ház. Az összejövetele számára. Eddig az iskolában csináltuk, de már erre a célra szűkös. Alig van hely az ünnepélyekre, lelkigyakorlatokra és más összejövetelekre.

– Magyarországra az utóbbi években már négy indonéz verbita missziós érkezett, Marsel, Modest, Fransis és Elias. Ötven éve ti mentetek oda.

– Mondtam is nekik, azelőtt Európából vagy Amerikából jöttek a misszionáriusok hozzátok, most már eljött az ideje, hogy Indonézia küldjön misszionáriusokat.

– Mit üzensz a Világposta olvasóinak?

– Éljk a hitüket! A kommunista rendszer alatt a hit már eltűnőben volt. Népnket újra kell evangelizálni.

Burbela Gergely svd

KÖZÖSSÉGI HÁZ INDONÉZIÁNAK

Krump Tamás magyar verbita misszionárius már több mint negyven éve dolgozik Indonéziában. Egész életét a Floresen élő embereknek szenteli, hogy megismerjék Jézust, aki a megváltónk. Most egy közösségi ház felépítését tervezi a plébániája mellett, ahol hitoktatáson kívül különböző, a közösséget erősítő programokat tarthatnak a hívek.

Amennyiben szeretné támogatni Tamás atya missziós munkáját, adományát juttassa el a verbiták Missziós Titkárságára 2013 februárjáig.

Számlaszám: **11600006-00000000-12713314**

A közlemény rovartban kérjük feltüntetni: **INDONÉZIA**

Jöjj, légy világosságom!

11. Világmisszió Országos Ünnepe

a Budai Ciszterci
Szent Imre-templomban

2012. október 13.

9.30 Bevezető program, közös éneklés
 10.00 Köszöntés – verbita provinciális és a Pápai Missziós Művek vezetője
 10.30 Kölcsönös misszió Indiában: Tanuljunk egymástól a Hit évében
 – dr. Kránitz Mihály előadása
 11.30 Szentmise – főcelebráns Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi megyéspüspök – Hurgói Sándor verbita misszionárius diakónus szentelése
 14.00 Indonéz kulturális műsor
 15.00 Boldog Teréz anya (színdarab) – a Szent Gyermekség Műve programja
 16.00 Legyetek tanúim... Brazíliából érkezett katolikus közösség programja
 16.30 Missziós tapasztalat Brazíliában – Hurgói Sándor svd beszámolója
 17.00 Záró ima az ifjúsági világmissziósok vezetésével

Mindenkit szeretettel várunk!

Kedvezményes szállás a Világmisszió Országos Ünnepe

Kedvezményes szállást ajánlunk azoknak, akik a Világmisszió Országos Ünnepeére érkeznek. Péntektől vasárnapig (október 12–14.) éjszakánként és személyenként 4000 Ft egy- és kétágyas szobákban, étkezéssel a budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban. Kérjük, minél hamarabb jelentkezetek, mivel a szobák száma korlátozott.

Szeretettel várjuk a vendégeinket!

Érdeklődni lehet:

Wolowicz Ádám svd atya

MOBIL: 06–30/749–1379

DIRECT: 06–1/424–0347

E-MAIL: szentarnold@verbita.hu

A nyári számunk megfejtése: „Remény és Isten nélkül éltek a világban”. és „Akinek reménye van, az másként él; új életet kapott ajándékba”. Nyertesek: *Kocsis Zoltán* – Markaz, *Pácz Gáborné* – Szentgotthárd, *Velcsov Márton* – Szeged. Gratulálunk a nyerteseknek! A mostani megfejtés Szent Pál apostol egyik levelében olvasható az idézet folytatásaként: „Gyerekkorod óta ismered a Szentírást: ...” Beküldési határidő: **október 31.**

		RÉSZEZ, DARABJÁT	KABÁT-SZERÜ GYAPJÚ FELSŐ	3. RÉSZ ... TE ZORDOF	HANGJÁT ADJ ALUTYA 6 VÉGE	AJRÁDE-KÖZ FÖLDTÖRTE NETIKOR	NAGYON JO ANGOL ANNA	ÉTKEZÉS	SOKK BETŰ ERBULM	GYÖNYÖRŰ HELYZET PAPPIRA VET	
A MEGFEJTÉS 1. RÉSZ											A
RÉSZEZT											
VÁLASZOM											
ÁGYRA RAK											
A PINCÉBEN VAN 2. RÉSZ											
NÉVELŐ											
NIPPALÓRHZ											
VÉGNÉLKÜI HELY											
LENGYEL											
BECÉNÉV											
TRAKTORFAJTA											
KÉLTETT BETŰ											
ÁLLÓVÍZ											
G											T